

Til Julen

anbefales al Slags i Manufakturvarer.

Søstrene Petersen,
Tlf. 15. Tveraa. Tlf. 15.

Alt góðgæti fæst í
konditari Dimon
Tlf. 80.

Bara 14-17 kr.

fyrir 12 persóna the- og kaffistell.

D. J. Enni,
tlf. 61. Tveroyri. tlf. 61.

Kolakassar,

biligir, — vakrir!

D. J. Enni,
tlf. 61. Tveroyri. tlf. 61.

Eitt fitt vindblak tók í húsinu — tað var, sum hon skakaðist við, og sum ein rysting fór í gjøgnum hana og fekk hana so knappliga at ána, at óttanin fór at verða sonn. Hon hoyrði, hvussu ælið so brast móti rútunum — eitt hvassst, harðligt heglingssæl, ið líkasum hevði í ættan at ósa eitt óttandi, uppskakað fólk meira upp.

Hon fór frá ovnum og aftur móti vindexganum, dró gardinurnar frá og hugdi aftur út. — Nú hevði sortin drigið seg upp á luftina, so nú var hann sijn sanaan, og tað var ikki ein stjörna at siggja longur. Og tað var so nógvur vindur fælinum, at rekið stóð rættliga ívortur um fjórðin. Óh! hon var so bangin nú, at hon rættliga gekk kyk. Og so hesin angurin, ið á henni var, at tey skuldu verða so skild.

Hon visti, teir høvdu rættliga stóran motorbát — men vegurin var so langur, og hon visti, at báturin kundi koma í óstand, og so var einki at gera.

Og ongan hevði hon at fara til og tosa við. Hon var so púra einsamoll, kendi ongan, sum hon kundi siga frá ótta sínum.

Hon kundi nú kortini ikki sita longur her inni í stovuni einsamoll, hon unnaðist mestsum ikki og helt, at lampuljósið lýsti so óhugnaliga og merkliga, setti soverðnar undarligar skuggar á bróstið og hornini og loypti so slíkar lognar glamur innan millum skuggarnar. Hon fór so út í køkin til arbeiðskonuna, — tað var tá ein mun frægari at hava onkun at tala til, sjálvt um tað einans var ein ung, ókunnug arbeiðskona.

Úti í køkinum var heitt og notsligt, tað var, sum har merktist meira til høgðit enn inni í stovuni, ið var í kvöld eins og vanligt.

Gás skuldu tey hava, sum tey

vóru von heima. Hon stóð í ovnum. Og hesin heiti sleikingarosin stóð út gjøgnum ovns-hurðina og kundi fáa vatnið at renna úr tonnum á einum og hvørjum; men tað var, sum hesin lukstur av stotkari gás og alt hella sták bert loypti meira óhuga á hana og fekk minnini og heimplongsilin enn meira at renna upp, so at olli henda høg-tíðsyrreiking meira beyð henni fmóti enn nakað annað. Og so ælið, ið brast móti rútunum, og hesi knøppu vindbløkini, sum struku framvið og lupu slíkan ekkja og fjáltur á fólk.

»Gásin, meini eg, er um at verða stakte, helt hon fyri — mestsum bert fyri at siga okkurt og kagaði inn í ovnin. »Eitt ræðuliga ringt veður, ið nú aftur bleive, tók hon upp aftur og fór yvir at borðinum, har gentan stóð og gnúggaði okkurt silvurtoy.

»Ja,« helt gentan fyri, »dok-tarin er nokk ikki aftur komin. Eg vænti kortini, tað fer ikki at vara so leingi; nú er so væl fram, og tað er rættliga langt síðan, teir fóru.«

»Já, tað er langt síðan. Eg eri so óttafull; nú er verið so seint og myrkleitt, og veðrið er farið at verða so vánaligt.«

»Ja, tað er tað nokk,« svaraði gentan, men báturin er so stórur, so eg haldi, tygum skuldu ikki verið bangin enn í hvussu ere.

Nú bankaði eitt upp á dynnar, áðrenn hon fekk stundir at svara aftur. Hon fór sjálv at lata upp. Tað var ein eldri maður, sum segði seg at hava ørindi hjá doktaranum.

Hann var uttan av bygd og var komin heldur seint, so hann mátti biðja umbera seg, at hann völdi ómak.

Jú, hon segði, sum var, at maður hennara var doktaraørindi burtur á bygd, og hon væntaði hann at koma hvarja løtu. Tíverri skildi hon ikki altíð so væl bygðafólkið. Tey royndu at tosa dansk, men tað var eitt soverðið logið dansk, so stívið og ólíðligt, sum tey vóru sjálv; so at ofta var hon heldur bitug í aftursvari og mátti geva upp og rópa á mannin.

Hon noyddist at spyrja henda ókunnuga mannin um veðrið, og hvat hann helt um líkindini. Jú, tað var illsligt veður, men

einki vandaveður. Tað var heldur myrkleitt nú, men fyri kunnugum monnum skuldi tað ikki breka. Kom einki hóttafall á maskinuna, vóru ongar grundir at veða bangin um ein stóran motorbát, — helt hann.

Hann segði farvæl. Og hon bað hann koma aftur seinri. — Men lítla troyst hevði hon fingið av teinum, hon hevði tosað við.

Hon fór innar aftur í stovuna. Men tað var, sum óttin meira vaks enn minkaði. Hon visti, at fólk vóru so, at tey vildu ikki altíð siga sannleikan; tey vóru, tá ið okkurt barst á, sum doktarin, ið ikki vildi siga sjúklinginum rættliga, hvussu illa stóð til, duldi og gav honum eitt sindur av vón, ið lítið var at líta á.

Tað var eisini so merkligt hetta kvöld.

Hann hevði so mangan verið burtur og tað kanska í líka so ringum ella verri veðri enn í kvöld. Men hon hevði aldrin kent slíkan ótta og slíka trond á sær sum í hetta kvöld. Tað var henni, sum ælingurin aldrin hevði haft slíkt lag sum hesa stund, og sum vindurin ongan-tíð, síðan hon kom til hetta ræðuliga land, hevði ljóðað so óhugnaliga og uppskakandi sum hesar væntuløtur.

Hon kundi beinan vegin ikki sita inni longur. Hon fór út í gongina og fekk sær yvirklæðini og fór út.

Nú var ælið íhildið, og nakrar deydligar stjørnur vóru komnar aftur á luftina. Men tað sýndist, sum einki liv var í teinum — lær mestsum fánaðu burtur. Og henda ljóta luftin stóð og byrgdi seg saman bæði eystan og vestan fyri og seyg seg saman um tað eindrið av ljósi, ið var á miðjuni á loftinum.

Tað sást so at siga einki fólk úti. Nokur komu úr handlunum. Tey fóru vorur í fœvninginum, men tað var lítið høgðifarlígt ella jólalígt við teinum. Og handlar og hús vóru einki mætari til útsjónar enn vanligar gerandisdagar.

Nei, var tað ringt at sita inni, tað var hvaðna verri at koma út. Annars var tað henni so, at hon fekk ongan frið á seg nakrastaðni. Inni var tá heitt, og útveðrið var tá útstongt, um ljóðið kundi trongja inn; men uttanfyri stóð vindurin í barmin. Og so var tað, sum hetta óhugnaliga sjósúðið var einum nærri og loypti nógv meira fjáltur á ein enn inni.

Hon kundi hugsað sær at farið og vítað, hvørji vóru við bátinum. Men hon visti ikki rættliga, hvar hon skuldi venda sær. Og at fara og biðja fólk fara at leita, var kanska undarligt; tí óvíst var, um vandi var fyri hond.

Var tað ikki eitt so undarligt lag, ið á henni var í kvöld burtur úr øðrum kvöldum? Gud skuldi vita, um ikki hetta kvöld — jólaaftanskvöld — loypti henda merkliga ófrið og ótta á hana.

Mundi tað ikki vera hesin

longsilin eftir heimlandinum og øllum í heima og so angurin um, at hon hevði verið so kaldlig við Hans, tá ið hann fór av stað, sum völdi henda ófrið, ið eins og ein marra lá á henni? Í hvussu so var, hevði hon aldrin kent seg slíka, tað hon mintist.

Tað var henni, nú meðan hon gekk oman móti handisbrúnni, har báturin plægdi at leggja at landi, sum hon hoyrði ljóðið frá fólki í havsneyð og sá fyri sær mannin — í tí seinasta.

Onkur bátur lá og skvatlaði móti bryggjuni, og so tókti henni at skríma okkurt skip, ið lá fyri akkeri úti á vanni. Tey vóru so stór. Og so høvdu tey hetta seiga, langliga lagið, tá tey vaggðu aftur og fram fyri aldusig-inum.

So stóð hon eina løtu og læt lummalyktina lýsa út eftir sjónum, so tað var, sum ljósið fór í einari langari glæmu út eftir og eins og dryppaði ljóspærlur burtur úr sær niður á kjøkri í sjónum.

Og so knappliga fór kirkjuklokkann at ringja.

O, sum tað fór í gjøgnum hana; klokkljóðið skar hana í oyruni, og hon kendi eins og eina líkamliga pínu av hesum tungu, langligu slogum, ið fyri henni ikki tóktust at bода frá jólafríði, men heldur ringja sitt tunga lag undan ófretta og sorgarboðum —

Tað var langt síðan, at hon um jól — ja kanska ongan-tíð á ævini — hevði skonkt í ein tanka, hví jól verða hildin, og hví klokurnar ringja. Men henda jólaaftan, á hesum nakna og ókunnuga plássi, var tað, sum alt hetta ófýsislaga og tann ótti, hon hevði, við makt beindi hugin móti tí Gudi, sum í størstaðnum millum tey tóttu ljós og tey nógvu andlit sýntist at vera so langt burtur — so fjar-skotin og so ófatiliger.

Og so einsamoll á hesi tánu brúgv í klokkljóðinum mátti hesin bangni tanki fúa í lag at forma eina ófullkomna hon til henda Gud, ið altíð tóktist at vera fyrstur og seinastur, sum vent var sær til, tá ið neyð barst á, tá ið ástóð. —

Og so var tað, sum hon inn eftir firðinum hoyrði eitt ljóð — ja, var tað ikki ljóðið frá einum báti, hetta lítla ljóðið frá einari strevandi, skelvandi maskinu?

Ljóðið vavdist saman við klokkluklangin, so við hvørt var tað, sum ikki var annað enn eitt ljóð at hoyra. — Men so hoyrdist aftur so skiliga, tá klokkan eins og legði seg aftur á og tagdi eitt sindur, hetta hastandi lagið frá einum skjótt sigl-andi motori.

»Já, Gud havi lov!« — Hon kundi ikki annað enn heima eina tók til hansara, hon hevði vent sær til í óttanum. Tað var, sum tann ósjónligi átti at vera tann fyrsti, ið tókkin fekk, tann fyrsti, hon vendi sær til í gleðini. —

Nú var motorljóðið heilt nær, og skjótt var báturin so langt

inni, at lanternuljósið kundi siggjast.

Hann legði at landi. — Og doklarafrúan var tann fyrsta, ið tók imóti teinum.

Doktarin tók taskuna og fór av stað við konuni niðan eftir brúnni. Hann steig so lættliga. Og teir, á bátinum vóru, sóu, at hann var glaður, at konan kom at taka í móti honum. — Hann hevði nú ikki verið so fríttligur á ferðini.

Tey skundaðu sær niðan eftir brúnni. Tað var, sum tey ikki sluppu ovskjótt til húsar.

Meðan tey gingu niðan eftir, tóktist tað frá Annu, sum tað var komið eitt annað lag á veðrið.

Ælið stóð kortini fyri honum, sortin var tann sami, og stjørnurnar vóru líka so kámar og deydligar, men tað var ikki so óhugnaligt sum í áðni.

Nú var tað, sum hugsanin um tað heitu stovuna við jóla-trænum og gásini, sum stóð væl stókt inni í ovnum, fekk ein til rættliga at skaka sær í fegni yvir at sleppa undir tak.

Og so klokkljóðið! Jú, tað hevði eitt annað lag, fingið eitt rættligt friðarlag, so tey bæði kendu eina slíka kenslu á sær, sum tá tey fóru inn fyri altarið, og klokka og orgul heilsaðu teinum vælkomn.

Hetta land og veðurlagið í hesum landi var kaldligt og stívisligt — óhugnaligt. Men hevði tað ikki eisini sínargleðiløtur?

Var tað ikki beinan vegin, sum hesar væntuløtur í ótta og ófriði bundu tvey meira saman og skjóttari javnaðu tey mislog, ið koma kundu í sanlivinum og so meira fekk ein til at virða og meta tær góðu stundir aftan á ófrið og ótta? **M. J.**

Rættleiðing.

Í seinasta blaði var oddagreinin av óðansni komin at standa so-leiðis, at flestir lesarar máttu halda, at hon var send blaðnum av harra L. Zachariassen, tí at navn hansara stóð undir. — Men so var ikki, hon er seinni helmington av grein L. Zs. »Krossinum« og vit hava uttan hansara vitandi latið hana prenta upp aftur fyri at gera lesarar blaðsins kunnugar við høvuðsinnihald hennara.

Vokur jólakort

— ymiskur prísur —

Hjalmar Jacobsens
Bókahandil.
Telf. 80.

